

10 Regionaal

Haarlem en omgeving

Elly (93) was leerling van het eerste uur op basisschool de Wilgenhoek die maandag 85 jaar bestaat. In de jaren zestig en zeventig kregen haar kinderen er onderwijs. Ook haar kleinkinderen Pepijn en Jochem gingen er naar school. De familieleden halen herinneringen op aan de Wilgenhoek nu de school jubileert.

De Wilgenhoek vlak na de oplevering van het gebouw.

Drie generaties op de Wilgenhoek

Anouk Kragt
a.kragt@hollandsmediacombinatie.nl

Haarlem * Stil op een bankje zitten, netjes schrijven, nablijven als je een onvoldoende had: Elly vond het maar niets op de basisschool. En het allergergste? Ze moest haar mond houden, terwijl ze nou juist zo van praten houdt, blijkt ook in het interview met de krant. Als een ongeleid projectiel doet ze haar verhaal. Als de interviewer aan iemand anders een vraag stelt, wurmt de 93-jarige zich ertussen. „Ik was nog niet klaar hoor.” Elly: „Ik heb meer geleerd van mijn zussen dan op school. Ik vond er niets aan. Je moet hersens gebruiken in het leven, maar op school kreeg je daar geen tijd voor. Halfuurtje dit en halfuurtje dat.” Ze praat met sacherijn in haar stem. Haar handen houdt ze over

elkaar tegen de borst. „En ze waren zo streng. Als je bijvoorbeeld een toets had gemaakt en je was puntjes op de i vergeten, moest je nablijven. Nou, ik vergat nogal vaak de puntjes op de i. Nog steeds eigenlijk.” Ze lacht hard. Met een meisjesstem die af en toe van ouderdom kraakt.

Haar stortvloed aan verhalen over de school roept allerlei reacties op bij haar kleinkinderen Jochem (12) en Pepijn (16) die naast hun oma op de bank zitten. Ze barsten in lachen uit, zuchten af en toe als ze het verhaal al kennen of vullen haar aan. Jochem: „Bij ons was het niet zo streng hoor. Je werd nooit uit de klas gestuurd.” Jochem had ook een andere leerinstelling dan zijn oma, hij kon op zijn vierde al lezen „Ik kreeg op school daarom moeilijkere boeken te lezen, maar ook die had ik snel uit. Op rapport stond; tjonge wat ben jij een harde

werker. Als de juf niet oplet, werk je het hele boekje uit.”

Vroeger en nu

Het voorbeeld laat het verschil zien met vroeger en nu, denkt moeder Eveline die ook aanwezig is bij het interview. „In de tijd van mijn moeder was school vooral stampen. Hele rijen. Ik zat op de school toen het montessorionderwijs werd gegeven. Wij werden vrijgelaten. Bij Jochem en Pepijn werd er goed gekeken naar de kwaliteiten van leerlingen en daar werd het onderwijs op aangepast.” Pepijn vult aan. „Ik denk dat het grootste verschil was dat oma veel breien en naaien op school kreeg. Wij hadden veel meer denkwerk.”

Eveline: „En natuurlijk zijn de schoolattributen met de tijd meegegaan. Er wordt niet meer getekend op het bord, want er is overal een digibord. Met kerst of sinterklaas maakten onze leraren van die prachtige tekeningen met krijt.” Jochem: „Maar je hebt wel een app waardoor je op het bord kunt tekenen, hoor mam.”

Oma vindt de digitalisering maar niets. „Ze kennen straks allemaal niet meer schrijven.” Theatraal voert ze haar eigen toneelstukje op met „Wil je effe handtekening zetten? Wat zegt u? Handtekening zetten? Wat is dat?”

Betrokken bij de school

Oma Elly was, toen haar kinderen op de Wilgenhoek zaten (die toen nog Linnaeuschool heette), nauw betrokken bij de school. Ze hielp in die bibliotheek. Bij haar kleinkinderen stond ze meer op afstand. „Jochem en Pepijn kwamen hier twee keer per week eten tussen de middag en dan praatte ik Engels met Jochem. Dat vond ik zo leuk. Engels was mijn favoriete vak.” Met de stem van een Nederlander

Oma Elly was er 85 jaar geleden al bij

die een vet New Yorks accent probeert na te doen: „Dan praat je een beetje zo.” „Of ik hielp met aardrijkskunde. Maar ik moest wel goed kijken. Bij mij was het nog Voor-Indië en Achter-Indië. Maar dat heb je allemaal niet meer.” Of dat een goede zet was, is maar de vraag. In het rapport van oma dat op tafel ligt, staat met vulpen een 4 achter het vak aardrijkskunde geschreven. Het document komt uit begin jaren dertig, paasvakantie werd nog geschreven als paasvacantie. De kleur is geel van ouderdom en het papier ruikt naar historie. „Ik was wel slim hoor. Slimmer denk ik dan de jeugd van nu. Die mogen alles opzoeken.” De jongens kruipen in elkaar om hun lachbui te verbergen. „Maar goed, het onderwijs is wel veel leuker geworden. Als ik nu op school zou zitten, zou ik beter mijn best doen.”

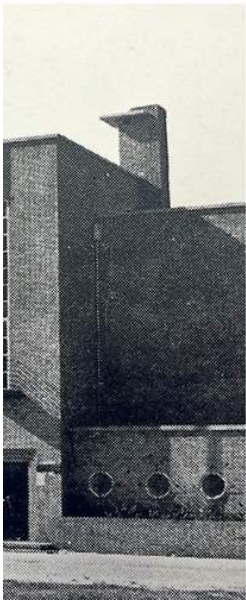

Oma Elly: „Ik was denk ik wel slimmer dan

Elly is het tweede meisje in de tweede rij van links

ARCHIEFFOTO

De heer Sant, de eerste directeur van de school

ARCHIEFFOTO

de kinderen van nu."

UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Alles is anders, behalve het schoolgebouw

Haarlem ✦ Op de zolder van de Wilgenhoek staat een grijze plastic bak, die fungeert als het geschiedenisboek van de school. Foto's uit 1951 of 1930 en artikelen van Haarlems Dagblad liggen door elkaar. Directeur Danny Bark zoekt door de historie van zijn school. Zijn blik blijft een tijdje rusten op de foto van een man achter een bureau. Het is zijn voorganger, de heer Sant, de eerste directeur van de basisschool waar de 36-jarige Danny sinds anderhalf jaar hoofd van is. Hij lacht. Het verschil kan niet groter zijn. Danny loopt zelf in spijkerblouse met stoere laarzen. Zijn haar is hip geknipt. De man op de foto heeft een scheiding in het midden en een driedelig pak aan. Danny: „Wat leuk is dit. Ik wist niet dat we dit hadden.”

Pauline Roos heeft de bak van de zolder gehaald. De docente kwam in 1983, naar de Wilgenhoek, toen de school net weer een openbare basisschool was geworden nadat het van 1951 tot begin jaren tachtig montessorionderwijs aanbod. „De ouders uit de buurt hadden weinig met montessorionderwijs. En tegelijkertijd waren er steeds minder montessorileerkrachten. De school kreeg toen ook een andere naam. Daarvoor heette het Linnaeussschool.” Eigenlijk is bijna alles veranderd in en om de school. Alleen het pand heeft de tand des tijds doorstaan. Het schoolgebouw, gebouwd in Dudokstijl en ontworpen door architect Pierre de Bordes, kenmerkt zich door de grote ramen, vertelt een artikel uit 1931 in Haarlems Dagblad. „waardoor thans in dit nieuwe gebouw de

zon in alle lokalen komt.” Maar het belangrijkste principe van een school, het lesgeven, is in de loop van de jaren helemaal op de schop gegaan. Danny: „Vroeger was het veel meer zenden, zenden, zenden. Nu dagen we de kinderen uit zelf te denken, op hun eigen niveau. Kinderen die slim zijn, krijgen meer uitdaging. Leerlingen die moeite hebben, krijgen onderwijs op hun niveau. Daarnaast betrekken we de kinderen bij de organisatie. Als het aan mij ligt, nemen ze het nog meer over op de school.” De feestdag die maandag wordt gehouden, is er een voorbeeld van. „Kinderen uit de leerlingenraad hebben geholpen met de organisatie. Ze hebben een speurtocht uitgezet en meegedacht wat ze nog meer wilden doen die dag. Het wordt denk ik een feestje.”